

Tot ce veți cere rugându-vă, credeți...

Tot ce veți cere rugându-vă, credeți...

"Isus îi spune: «Mergi, fiul tău trăiește». Și omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat". (Ioan 4.50)

Atunci când sunteți într-o situație pentru care trebuie să vă rugați imediat, rugați-vă până când Îl credeți pe Dumnezeu, adică până când Îi puteți mulțumi în mod sincer, din toată inima. Dacă nu vedeți imediat răspunsul exterior, nu vă rugați pentru acel lucru în așa fel încât să rezulte că nu îl credeți pe Dumnezeu, deoarece o rugăciune de acest fel va fi o piedică în loc să fie un ajutor; și, când veți termina rugăciunea, veți constata că vi s-a micșorat credința sau că a dispărut total. Ceea ce v-a împins să aduceți acest fel de rugăciune vine, în mod evident, de la Satan. Poate că nu este greșit să aduceți încă o dată chestiunea înaintea Domnului, dacă El vă face să așteptați răspunsul Său, dar faceți aceasta într-un mod care să fie o experiență a credinței dumneavoastră.

Niciodată să nu vă rugați într-un fel care să vă micșoreze credința. Îi puteți spune că așteptați, că tot credeți și îl puteți lăuda pentru răspunsul pe care îl va da. Nimic nu întărește mai mult credința decât siguranța unui răspuns pentru care îl puteți lăuda pe Dumnezeu. Rugăciunile care slăbesc credința neagă atât promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu, cât și „da”-ul pe care El ni-l șoptește la ureche. Asemenea rugăciuni sunt numai expresia agitației sufletului nostru, agitație care este legată de necredința că rugăciunea va primi răspuns. „Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă” (Evrei 4.3).

Genul de rugăciune care slăbește credința izvorăște deseori din faptul că ne concentrăm asupra dificultăților și nu asupra Dumnezeului promisiunilor. Avraam, „nefiind slab în credință, nu s-a uitat la propriul său trup, deja neputincios, nici la pântecul ca și mort al Sarei, ... ci a fost întărit prin credință, dând glorie lui Dumnezeu” (Romani 4.19-20). Deci «Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită» (Matei 26.41). Niciodată nu vă veți deprinde în credință în împrejurări favorabile. Dumnezeu ne dă promisiunile într-un ceas de liniște și pecetluiește legământul cu noi prin cuvinte pline de har, după care Se retrage pentru a vedea în ce măsură Îl credem.

Apoi îngăduie să vină Ispititorul, de la care vin lucruri care par să contrazică tot ceea ce ne-a spus Domnul. Și, în asemenea situații, credința câștigă cununa. Atunci este timpul să privim spre cer, printre norii furtunii, și să spunem „Am încredere în Dumnezeu că va fi așa cum mi s-a spus” (Fapte 27.25).

”Credința nu este un simț, nici vedere, nici rațiune, ci pur și simplu a-L crede pe Dumnezeu în ceea ce spune.” (Christmas Evans)

”Începutul neliniștii este sfârșitul credinței, iar începutul adevăratei credințe pune capătul neliniștii.” (George Mueller)